

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-111-08

Druk nr 894
Warszawa, 24 lipca 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy - Kodeks
postępowania karnego oraz niektórych
innych ustaw.**

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po rozdziale 66b dodaje się rozdziały 66c i 66d w brzmieniu:

„Rozdział 66c

Wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej
o wykonanie orzeczenia przepadku

Art. 611fn. § 1. W razie prawomocnego orzeczenia przez sąd polski wobec obywatela polskiego lub cudzoziemca przepadku, sąd może wystąpić o jego wykonanie bezpośrednio do właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wykonania orzeczenia”, w którym sprawca posiada mienie lub osiąga dochody, a w razie niemożności jego ustalenia, państwa, w którym ma stałe lub czasowe miejsce pobytu.

§ 2. Wystąpienie, o którym mowa w § 1, sąd każdorazowo kieruje wyłącznie do jednego państwa wykonania orzeczenia.

- § 3. Z zastrzeżeniem § 2, jeżeli wystąpienie dotyczy określonych składników mienia, może ono nastąpić do więcej niż jednego państwa wykonania orzeczenia, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że:
- 1) określone składniki mienia znajdują się w więcej niż jednym państwie wykonania orzeczenia lub w jednym z wielu państw wykonania orzeczenia lub
  - 2) postępowanie wykonawcze będzie prowadzone w więcej niż jednym państwie wykonania orzeczenia.
- § 4. Jeżeli wystąpienie dotyczy kwoty pieniężnej, może być skierowane do więcej niż jednego państwa wykonania orzeczenia, jeżeli mienie, co do którego może nastąpić przepadek, nie zostało zabezpieczone na podstawie postanowienia, o którym mowa w art. 589g § 1, lub gdy jego wartość nie jest wystarczająca do wyegzekwowania kwoty pieniężnej, co do której orzeczono przepadek, lub gdy przemawia za tym dobro postępowania.
- § 5. Do poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu orzeczenia, o którym mowa w § 1, dołącza się zaświadczenie zawierające wszystkie istotne informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie.
- § 6. Zaświadczenie powinno zostać przetłumaczone na język urzędowy państwa wykonania orzeczenia albo na inny język wskazany przez to państwo.

- § 7. Przekazanie odpisu orzeczenia oraz zaświadczenia, o którym mowa w § 5, może nastąpić również z wykorzystaniem urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności tych dokumentów. Na żądanie właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd przekazuje odpis orzeczenia oraz oryginał zaświadczenia.
- § 8. W razie trudności w ustaleniu właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd może również zwracać się do właściwych jednostek organizacyjnych Europejskiej Sieci Sądowej.
- § 9. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w § 5, zawierając w nim szczegółowe informacje dotyczące przekazanego do wykonania orzeczenia, w tym informacje o każdej wpłacie dokonanej na poczet orzeczonego przypadku kwoty pieniężnej, przypadku równowartości przedmiotów lub przypadku równowartości korzyści oraz o ewentualnej zgodzie na wykonanie przypadku przez zapłatę jego równowartości pieniężnej, o zgodzie na przekazanie mienia innego niż pieniądze oraz o zastępczych formach wykonania przypadku, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu wykonania orzeczenia wszelkich niezbędnych informacji

umożliwiających podjęcie prawidłowej decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia.

- Art. 611fo. § 1. Jeżeli kwota uzyskana z tytułu wykonania orzeczeń, o których mowa w art. 611fn § 1, przewyższa równowartość 10 000 euro, sąd wzywa właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia do przekazania połowy uzyskanej kwoty na rachunek bankowy tego sądu.
- § 2. Jeżeli wystąpienie obejmuje przepadek kwoty pieniężnej, sąd może wezwać właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia do przekazania mienia innego niż pieniądze, uzyskanego z tytułu wykonania orzeczenia objętego wystąpieniem.
- § 3. Minister Sprawiedliwości może zawrzeć z odpowiednim organem państwa wykonania orzeczenia porozumienie co do sposobu wykonania orzeczenia przypadku, w szczególności przewidując odmienny podział kwot uzyskanych z egzekucji orzeczeń, o których mowa w § 1.
- § 4. W przypadku zawarcia porozumienia, o którym mowa w § 3, sąd wzywa właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia do przekazania całości albo części wyegzekwowanej kwoty lub mienia innego niż pieniądze, uzyskanych z tytułu wykonania orzeczenia, zgodnie z porozumieniem.

Art. 611fp. Wystąpienie o wykonanie orzeczenia, o którym mowa w art. 611fn § 1, nie wstrzymuje postępowania wykonawczego.

Art. 611fr. § 1. W razie uchylecia orzeczenia na skutek kasacji albo wznowienia postępowania, zatarcia skazania, darowania kary, przedawnienia jej wykonania lub też w razie wystąpienia innych okoliczności skutkujących niemożnością wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611fn § 1, sąd niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia.

§ 2. Sąd zawiadamia niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia o każdej kwocie pieniężnej uzyskanej z tytułu wykonania orzeczeń, o których mowa w art. 611fn § 1.

Art. 611fs. Sąd rozpoznaje sprawę wystąpienia do właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia na posiedzeniu, w którym ma prawo wziąć udział prokurator, sprawca, jeżeli przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, i jego obrońca, jeżeli się na nie stawi. Na postanowienie sądu zażalenie nie przysługuje.

Art. 611ft. § 1. Jeżeli według prawa państwa wykonania orzeczenia państwo to ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną w związku z wykonaniem orzeczenia przepadku wydanego przez polski sąd, na wniosek

właściwego sądu lub innego organu tego państwa Skarb Państwa zwraca mu kwotę pieniężną stanowiącą równowartość wypłaconego odszkodowania.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli szkoda jest wyłącznym następstwem działania lub zaniechania organu państwa wykonania orzeczenia.

Rozdział 66d

Wystąpienie państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia przepadku

Art. 611fu. § 1. W razie wystąpienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wydania orzeczenia”, o wykonanie prawomocnego orzeczenia przepadku, orzeczenie to podlega wykonaniu przez sąd rejonowy, w okręgu którego sprawca posiada mienie lub osiąga dochody albo ma stałe lub czasowe miejsce pobytu.

§ 2. Do orzeczenia, o którym mowa w § 1, lub jego odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem powinno być dołączone zaświadczenie zawierające wszystkie istotne informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie.

§ 3. Do wykonania orzeczenia państwa wydania orzeczenia sąd przystępuje niezwłocznie.

§ 4. Jeżeli sąd, do którego zostało skierowane orzeczenie, nie jest właściwy do nadania

mu biegu, przekazuje je właściwemu sądowi i powiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

§ 5. Jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej, przy wykonywaniu orzeczeń, o których mowa w § 1, stosuje się przepisy prawa polskiego. Przepis art. 611c § 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 611fw. § 1. Odmawia się wykonania orzeczenia przypadku korzyści majątkowej albo jej równowartości w części, w której zostało ono wydane w oparciu o domniemanie pochodzenia tej korzyści z przestępstwa, inne niż domniemanie:

- 1) pochodzenia korzyści majątkowej z przestępstwa innego niż to, za które sprawca został skazany, popełnionego do chwili wydania chociażby nieprawomocnego wyroku,
- 2) pochodzenia korzyści majątkowej z innego przestępstwa podobnego do przestępstwa, za które sprawca został skazany, popełnionego do chwili wydania chociażby nieprawomocnego wyroku,
- 3) pochodzenia z przestępstwa mienia nieznanego pokrycia w ujawnionych źródłach przychodu sprawcy.

§ 2. Można odmówić wykonania orzeczenia przypadku korzyści majątkowej albo jej równowartości, wydanego w oparciu o do-

mniemania, o których mowa w paragrafie poprzedzającym w pkt 1–3, w części, w której orzeczenie przepadku byłoby niedopuszczalne według prawa polskiego.

§ 3. Można odmówić wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611fu § 1, jeżeli:

- 1) czyn, w związku z którym wydano orzeczenie, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego lub za przestępstwo będące podstawą wydania orzeczenia nie można orzec przepadku według prawa polskiego, chyba że zgodnie z prawem państwa wydania orzeczenia jest to przestępstwo wymienione w art. 607w pkt 1–33; przepis art. 607r § 2 stosuje się odpowiednio,
- 2) do orzeczenia nie dołączono zaświadczenia, o którym mowa w art. 611fu § 2, albo zaświadczenie to jest niekompletne lub w sposób oczywisty jest niezgodne z treścią orzeczenia,
- 3) przekazane do wykonania orzeczenie dotyczy tego samego czynu tej samej osoby, co do której postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone,
- 4) według prawa polskiego nastąpiło przedawnienie wykonania kary, a przestępstwa, których to dotyczy, podlegały jurysdykcji sądów polskich,

- 5) orzeczenie dotyczy przestępstw, które według prawa polskiego zostały popełnione w całości albo w części na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również na polskim statku wodnym lub powietrznym,
- 6) orzeczenie dotyczy przestępstw popełnionych poza terytorium państwa wydania orzeczenia, a prawo polskie nie dopuszcza ścigania takiego rodzaju przestępstw, jeżeli zostały one popełnione poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 7) sprawca nie podlega jurysdykcji polskich sądów karnych lub też brak jest wymaganego zezwolenia na jego ściganie,
- 8) z treści zaświadczenia wynika, iż orzeczenie zostało wydane zaocznie, chyba że osobę, której dotyczy orzeczenie, wezwano do udziału w postępowaniu lub też w inny sposób zawiadomiono ją o terminie i miejscu rozprawy albo posiedzenia, lub też oświadczyła ona, że nie kwestionuje orzeczenia,
- 9) przestępstwo, którego dotyczy orzeczenie, w wypadku jurysdykcji polskich sądów karnych, podlega darowaniu na mocy amnestii,
- 10) zachodzi uzasadniona obawa, że wykonanie orzeczenia może naruszyć prawa osób trzecich.

- § 4. Jeżeli informacje przekazane przez państwo wydania orzeczenia nie są wystarczające do podjęcia decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia przepadku, w szczególności w przypadkach, o których mowa w § 1 i 2 oraz w § 3 pkt 2, 3, 5, 6, 8 i 10, sąd wzywa właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia do ich uzupełnienia we wskazanym terminie.
- § 5. W razie niedotrzymania terminu, o którym mowa w § 4, postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia wydaje się w oparciu o informacje przekazane wcześniej.
- § 6. Jeżeli wykonanie orzeczenia nie jest możliwe z przyczyn faktycznych lub prawnych, sąd niezwłocznie powiadamia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

Art. 611fx. § 1. Sąd rozpoznaje sprawę wykonania orzeczenia przepadku na posiedzeniu, w którym ma prawo wziąć udział prokurator, sprawca, jeżeli przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, i jego obrońca, jeżeli się na nie stawi, oraz osoba trzecia, której prawa mogą zostać naruszone przez wykonanie orzeczenia. Jeżeli sprawca, który nie przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie posiada obrońcy, prezes sądu właściwego do rozpoznania sprawy może mu wyznaczyć obrońcę z urzędu.

- § 2. Na postanowienie sądu w przedmiocie wykonania orzeczenia przepadku zażą-

lenie przysługuje stronom oraz osobie trzeciej, o której mowa w § 1. Sąd, który wydał postanowienie, powiadamia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia o wniesieniu zażalenia.

§ 3. Prawomocne orzeczenie przypadku wraz z dołączonym zaświadczeniem stanowi tytuł egzekucyjny i podlega wykonaniu w Rzeczypospolitej Polskiej po wydaniu postanowienia o jego wykonaniu.

Art. 611fy. § 1. Sąd może zawiesić postępowanie w przedmiocie wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611fu § 1, jeżeli:

- 1) wystąpienie, dotyczące kwoty pieniężnej, nastąpiło do więcej niż jednego państwa członkowskiego, a istnieje prawdopodobieństwo, że wskutek wykonania orzeczenia w kilku państwach członkowskich przypadkowi ulegnie kwota wyższa niż określona w orzeczeniu,
- 2) jeżeli wykonanie orzeczenia mogłoby utrudnić toczące się postępowanie karne,
- 3) jeżeli mienie może podlegać przypadkowi w toczącym się w Polsce postępowaniu,
- 4) jeżeli uzna za niezbędne przetłumaczenie orzeczenia na język polski.

§ 2. Na postanowienie w przedmiocie zawieszenia postępowania zażalenie przysłu-

guje stronom oraz osobie trzeciej, o której mowa w art. 611fx § 1. Sąd, który wydał postanowienie, powiadamia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia o zawieszeniu postępowania i jego przyczynach.

§ 3. W razie zawieszenia postępowania sąd z urzędu może zabezpieczyć wykonanie orzeczenia. Przepisy o zabezpieczeniu majątkowym na mieniu oskarżonego stosuje się odpowiednio.

Art. 611fz. Jeżeli mienie podlegające egzekucji nie jest wystarczające do wykonania dwóch lub więcej orzeczeń, o których mowa w art. 611fu § 1, wydanych przeciwko tej samej osobie i dotyczących kwoty pieniężnej, albo jeżeli dwa lub więcej orzeczeń dotyczy określonego składnika mienia, sąd orzeka łącznie w przedmiocie wykonania orzeczeń w całości albo części.

Art. 611fza. § 1. Jeżeli sprawca lub inna osoba przedstawi dowód wykonania w całości albo części orzeczenia, o którym mowa w art. 611fu § 1, sąd, przed wydaniem postanowienia w przedmiocie wykonania tego orzeczenia, wzywa właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia do potwierdzenia dokonanej wpłaty.

§ 2. Kwoty uprzednio uzyskane z tytułu przepadku w państwie wydania orzeczenia lub państwie wykonania orzeczenia są

zaliczane na poczet kwoty podlegającej egzekucji.

Art. 611fzb. § 1. Kwota uzyskana z tytułu wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611fu § 1, nieprzewyższająca równowartości 10 000 euro, stanowi dochód budżetu państwa. W pozostałych przypadkach państwu wydania orzeczenia przekazuje się połowę uzyskanej kwoty na rachunek bankowy wskazany przez właściwy sąd lub inny organ tego państwa.

§ 2. Mienie inne niż pieniądze, uzyskane z tytułu wykonania orzeczenia, o którym mowa w § 1, spienięża się według przepisów o egzekucji świadczeń pieniężnych w postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do kwoty uzyskanej z egzekucji.

§ 3. W uzasadnionych przypadkach sąd może odstąpić od spieniężenia mienia, o którym mowa w § 2, i przekazać je właściwemu sądowi lub innemu organowi państwa wydania orzeczenia. Jeżeli wystąpienie obejmuje przepadek kwoty pieniężnej, przekazanie może nastąpić tylko za zgodą tego sądu lub organu.

§ 4. Sąd odmawia wydania państwu wydania orzeczenia uzyskanych przedmiotów będących dobrami kultury stanowiącymi część narodowego dziedzictwa kulturowego.

§ 5. Minister Sprawiedliwości może zawrzeć z odpowiednim organem państwa wydania orzeczenia porozumienie co do sposobu wykonania orzeczenia przepadku, w szczególności przewidując w nim odmienny podział kwot uzyskanych z wykonania orzeczenia, o którym mowa w § 1.

§ 6. W wypadku zawarcia porozumienia, o którym mowa w § 5, sąd, na wezwanie właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia, przekazuje całość albo część wyegzekwowanej kwoty pieniężnej lub mienie inne niż pieniądze, uzyskane z tytułu wykonania orzeczenia, zgodnie z porozumieniem.

Art. 611fzc. W razie otrzymania od właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia informacji o tym, że orzeczenie przekazane do wykonania nie podlega dalszemu wykonaniu, sąd wydaje niezwłocznie postanowienie o umorzeniu postępowania wykonawczego.

Art. 611fzd. O treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia przepadku, jak również o zakończeniu postępowania egzekucyjnego, powiadamia się niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia. Powiadomienie to może być przekazane również przy użyciu urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności przekazanych dokumentów.

Art. 611fze. § 1. Koszty związane z wykonaniem orzeczenia, o którym mowa w art. 611fu § 1, ponosi Skarb Państwa. W uzasadnionych przypadkach sąd może wystąpić do właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia o zwrot części poniesionych wydatków. Do wystąpienia załącza się szczegółowy wykaz poniesionych wydatków wraz z propozycją ich podziału.

§ 2. Jeżeli Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną w związku z wykonaniem orzeczenia przepadku, wydanego przez organ sądowy państwa wydania orzeczenia, Skarb Państwa występuje do właściwego organu tego państwa o zwrot kwoty pieniężnej stanowiącej równowartość wypłaconego odszkodowania.

§ 3. Przepisu § 2 nie stosuje się, jeżeli szkoda jest wyłącznym następstwem działania lub zaniechania organu polskiego.”;

2) dotychczasowy rozdział 66c oznacza się jako rozdział 66e.

Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z Nr 90, poz. 557, z późn. zm.⁴⁾) po art. 195a dodaje się art. 195b w brzmieniu:

„Art. 195b. Przepisy niniejszego oddziału stosuje się odpowiednio do wykonania orzeczeń, o których mowa w rozdziale 66d Kodeksu postępowania karnego.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765 oraz z 2007 r. Nr 112, poz. 766) w art. 122

w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) przez wyrażenie „prokurator” w art. 18 § 2, art. 19 § 1 zdanie pierwsze i § 2, art. 20 § 1, art. 23, 46, art. 71 § 2, art. 87 § 3, art. 93 § 3, art. 100 § 2, art. 135, 158, art. 160 § 4, art. 192 § 2, art. 215, art. 218 § 1 zdanie pierwsze, art. 231 § 1, art. 281, art. 282 § 1 pkt 1, art. 288 § 1, art. 290 § 1, art. 298 § 1, art. 299 § 3, art. 308 § 1, art. 317 § 2, art. 323 § 1 i 3, art. 324 § 1 i 2, art. 325e § 2 zdanie drugie, art. 327 § 1 i 3, art. 330 § 1, art. 331 § 1, art. 333 § 2, art. 336 § 1 i 3, art. 339 § 1 pkt 1, § 3 pkt 4 i § 5, art. 340 § 2, art. 341 § 1 i 2, art. 343 § 5, art. 345 § 1 i 2, art. 354, art. 359 pkt 1, art. 380, art. 387 § 2, art. 441 § 4, art. 448, art. 450 § 1, art. 461 § 1, art. 505, art. 526 § 2, art. 527 § 1, art. 530 § 4 i 5, art. 545 § 2, art. 550 § 2, art. 570, art. 571 § 2, art. 611fs oraz w art. 618 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania karnego rozumie się także „finansowy organ postępowania przygotowawczego”;

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

-
- ¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia decyzji ramowej Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty (Dz. Urz. UE L 328 z 24.11.2006, str. 59-78).
- ²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się także ustawy: ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy i ustawę z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy.
- ³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192, Nr 226, poz. 1647 i 1648 oraz z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766 i Nr 123, poz. 849.
- ⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60, poz. 701 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 111, poz. 1194 i Nr 98, poz. 1071, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 142, poz. 1380 i Nr 179, poz. 1750, z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 210, poz. 2135, Nr 240, poz. 2405, Nr 273, poz. 2703 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 163, poz. 1363, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 226, poz. 1648 oraz z 2007 r. Nr 123, poz. 849.

UZASADNIENIE

Celem projektu ustawy jest dostosowanie prawa polskiego do postanowień decyzji ramowej Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty, która nakłada na Rzeczpospolitą Polską, jako państwo członkowskie Unii Europejskiej, obowiązek wprowadzenia do krajowego porządku prawnego przepisów umożliwiających wykonywanie nakazów konfiskaty bezpośrednio na podstawie orzeczeń właściwych sądów innych państw UE. Pojęcie „konfiskaty” będzie oznaczać dla celów decyzji ramowej wszelkie postaci przepadku wymienione w przepisach części ogólnej Kodeksu karnego oraz w przepisach Kodeksu karnego skarbowego.

Generalnym celem współpracy policyjnej i sądowej w Unii Europejskiej jest zapewnienie wszystkim obywatelom wysokiego poziomu bezpieczeństwa. W tym zakresie podstawową rolę odgrywa zasada wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych, zawarta w konkluzjach z posiedzenia Rady Europejskiej w Tampere z dnia 15 i 16 października 1999 r., potwierdzona następnie w programie haskim z dnia 4 i 5 listopada 2004 r. na rzecz wzmocnienia wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej. Konsekwencją jest proces zmiany podstaw współpracy w sprawach karnych między państwami członkowskimi, z tradycyjnych mechanizmów prawnomiędzynarodowych na akty prawne opierające się na wzajemnym uznawaniu orzeczeń w sprawach karnych. W ten sposób współpraca ta zostaje znacznie uproszczona, co łączy się z istotnym przyśpieszeniem procedowania w sprawach karnych ze stosunków międzynarodowych. Powołana decyzja ramowa stanowi kolejny akt prawny UE z zakresu współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych, urzeczywistniający zasadę wzajemnego uznawania orzeczeń.

Tradycyjna procedura, wskazana w Kodeksie postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) w rozdziale 66 „Przejęcie i przekazanie orzeczeń do wykonania”, przewiduje, że w razie otrzymania wniosku państwa obcego o wykonanie niektórych typów orzeczeń prawomocnych, Minister Sprawiedliwości zwraca się do właściwego sądu o wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczalności przejęcia orzeczenia do wykonania

w Rzeczypospolitej Polskiej (art. 609 § 1 i 2). Po przejęciu orzeczenia do wykonania, sąd określa kwalifikację prawną według prawa polskiego oraz karę i środek podlegający wykonaniu, a także dokonuje ewentualnego zaliczenia kar lub środków już wykonanych za granicą oraz przeliczenia na polską walutę wysokości orzeczonej tam grzywny (art. 611c § 1, 2 i 3). Następuje tym samym przekształcenie orzeczenia organu obcego państwa w orzeczenie sądu polskiego, przez co faktycznie wykonaniu podlega orzeczenie krajowe.

Tymczasem instrumenty Unii Europejskiej opierające się na zasadzie wzajemnego uznawania orzeczeń, zakładają, że sąd krajowy ma obowiązek spowodować wykonanie orzeczenia organu państwa obcego „bez żadnych dodatkowych formalności”. Procedura ta, z założenia, ma być jak najbliższa krajowej procedurze wykonawczej, w której zastosowanie znajdują niemal wyłącznie dotychczas istniejące regulacje prawne państwa wykonania orzeczenia. Zasadę tę podkreślono w art. 12 decyzji ramowej.

Zasadnicze różnice proceduralne między dotychczasowymi rozwiązaniami, a przepisami decyzji ramowej w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty spowodowały konieczność systematycznego wyodrębnienia nowych przepisów. W związku z tym postanowiono o zamieszczeniu regulacji implementujących decyzję ramową w nowych Rozdziałach 66c i 66d, w art. 611fn – 611fze Kodeksu postępowania karnego. Analogiczne rozwiązanie zaproponowano wcześniej w projekcie nowych rozdziałów 66a i 66b Kodeksu postępowania karnego, implementujących decyzję ramową Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym.

Omawiana decyzja ramowa pozostaje w ścisłym związku z decyzją ramową 2003/577/WSiSW w sprawie wykonywania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych. Decyzja ta została implementowana do polskiego porządku prawnego. W konsekwencji polskie sądy są zobowiązane do zabezpieczania wykonania orzeczenia na mieniu oskarżonego na zasadzie wzajemnego uznawania orzeczeń, podczas gdy wykonanie prawomocnych i ostatecznych orzeczeń w przedmiocie przepadku mienia poddane jest tradycyjnej procedurze prawnomiędzynarodowej, co nie

ma żadnego racjonalnego uzasadnienia. Projekt ustawy ma na celu usunięcie tej sprzeczności systemowej.

Projektowany Rozdział 66c odnosi się do występowania przez polski sąd do właściwych sądów lub innych właściwych organów innych państw członkowskich UE o bezpośrednie wykonanie prawomocnych orzeczeń dotyczących przepadku.

O takie wykonanie zwracać się może sąd właściwy do wykonania orzeczonego przepadku do właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym sprawca posiada mienie lub osiąga dochody, a w razie niemożności jego ustalenia, państwa, w którym ma stałe lub czasowe miejsce pobytu (art. 611fn § 1). Zgodnie z art. 3 decyzji ramowej państwa członkowskie zobowiązane będą wskazać Sekretariatowi Generalnemu Rady organy, które będą uprawnione do występowania i wykonywania orzeczenia. Oznacza to, że w przypadku innych państw członkowskich mogą to być organy inne niż sądy. W odniesieniu do Polski projekt zakłada, że właściwym organem jest w każdym wypadku sąd.

Występując o wykonanie orzeczenia, sąd wydaje postanowienie, które nie podlega zaskarżeniu (art. 611fs).

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 611fn § 2, sąd polski występuje każdorazowo o wykonanie orzeczenia tylko do jednego państwa członkowskiego. Od tej zasady przewidziano jednak szereg wyjątków, mających swe umocowanie w art. 5 ust. 1 decyzji ramowej. Można wystąpić do więcej niż jednego państwa członkowskiego, jeżeli przepadek ma dotyczyć określonych składników mienia, a istnieje prawdopodobieństwo, że znajdują się one w różnych państwach lub w jednym z wielu państw wykonania orzeczenia lub gdy postępowanie wykonawcze będzie prowadzone w więcej niż jednym państwie. Jeżeli wystąpienie dotyczy kwoty pieniężnej, możliwe jest skierowanie go do więcej niż jednego państwa członkowskiego również w innych uzasadnionych przypadkach, na przykład wtedy gdy mienie podlegające zajęciu w celu orzeczenia przepadku nie zostało zabezpieczone na podstawie postanowienia, o którym mowa w art. 589g § 1 K.p.k. lub gdy jego wartość nie jest wystarczająca dla wyegzekwowania całej kwoty pieniężnej, co do której orzeczono przepadek, albo gdy przemawia za tym dobro postępowania.

W art. 5 ust. 3 decyzji ramowej wskazuje się, że taka szczególna potrzeba zachodzi wtedy, gdy dane mienie nie zostało zabezpieczone „zamrożone” na podstawie decyzji ramowej Rady 2003/577/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych lub gdy wartość mienia, które może zostać skonfiskowane w państwie wydającym oraz w jednym z państw wykonujących prawdopodobnie nie jest wystarczająca w celu wyegzekwowania całej kwoty objętej nakazem konfiskaty.

Do podlegającego wykonaniu orzeczenia, dołącza się zaświadczenie, w postaci standardowego druku, którego treść, w oparciu o przepis art. 611fn § 9 zostanie określona przez rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości. Wskazane dokumenty tłumaczy się na język urzędowy państwa jego wykonania lub język wskazany przez to państwo w oświadczeniu złożonym do decyzji ramowej (art. 611fn § 6). Orzeczenie wraz z zaświadczeniem (oraz ewentualnie stosownym pismem przewodnim) przekazuje się bezpośrednio organowi sądowemu państwa wykonania orzeczenia. Dokumenty te mogą zostać przekazane w dowolny sposób, pozostawiający ślad na piśmie oraz umożliwiający państwu wykonującemu stwierdzenie ich autentyczności, np. faksem lub pocztą elektroniczną. Jednakże na żądanie organu wykonującego orzeczenie, należy przekazać poświadczony za zgodność z oryginałem odpis orzeczenia oraz oryginał zaświadczenia (art. 611fn § 7). W razie problemów z identyfikacją organu właściwego do wykonania orzeczenia, sąd polski może skorzystać z pomocy punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej (art. 611fn § 8).

Art. 611fn stanowi implementację art. 4 ust. 1, 2, 3, 4, art. 5 ust. 1, 2, 3 oraz art. 19 ust. 1 decyzji ramowej.

Art. 611fo stanowi, że sąd polski powinien wezwać właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej do przekazania na jego rachunek połowy kwoty uzyskanej tytułem wykonania orzeczenia o przepadku, o ile kwota ta przewyższa równowartość 10 000 euro. W przeciwnym razie uzyskana kwota przypada państwu wykonania orzeczenia. Rozwiązanie to stanowi wykonanie art. 16 ust. 1 decyzji ramowej, który co do zasady nakazuje taki podział uzyskanej kwoty, jednak w ust. 4 dopuszcza odmienne uregulowanie tej kwestii

przez państwo wydania i wykonania orzeczenia. Stąd uznano za trafne pozostawienie odstępstw od wskazanej wyżej zasady do indywidualnego rozstrzygnięcia między państwami członkowskimi, w drodze stosownych porozumień (art. 611fo § 3).

Wystąpienie o wykonanie orzeczenia za granicę nie skutkuje wstrzymaniem postępowania wykonawczego (art. 611fp).

W toku czynności podejmowanych przez sąd państwa wykonania orzeczenia w celu wykonania orzeczenia sądu polskiego, na gruncie krajowym zająć może szereg okoliczności prawnych, których konsekwencją jest niedopuszczalność kontynuowania postępowania wykonawczego. Wśród nich wymienić można m.in. uchylenie wyroku na skutek kasacji lub wznowienia postępowania, zatarcie skazania, darowanie kary, przedawnienie jej wykonania. O takiej sytuacji należy niezwłocznie zawiadomić organ wezwany do wykonania orzeczenia (art. 611fr § 1). Obowiązek ten dotyczy także przekazywania informacji o zmianie sytuacji faktycznej, wynikającej z uzyskania każdej kwoty z tytułu wykonania orzeczenia (art. 611fr § 2). Na podstawie przekazanej informacji, organ obcego państwa zakończy prowadzone przez siebie postępowanie lub też je ograniczy do wartości pozostałej do uiszczenia. Regulujący powyższe zagadnienia art. 611fr implementuje art. 14 ust. 3 lit. b i c oraz art. 15 decyzji ramowej.

Art. 611 ft, implementujący art. 18 ust. 1 decyzji ramowej, przewiduje odpowiedzialność regresową państwa wydania orzeczenia z tytułu odszkodowań faktycznie wypłaconych przez państwo wykonania orzeczenia zainteresowanym osobom, w tym działającym w dobrej wierze osobom trzecim, za szkody wyrządzone wskutek wykonania orzeczenia.

Projektowany rozdział 66d Kodeksu postępowania karnego odnosi się do nakazów konfiskaty wydanych przez sądy lub inne właściwe organy państw członkowskich Unii Europejskiej, które podlegać mają wykonaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 611fu – 611fze regulują mechanizm wykonywania przez polskie sądy orzeczeń o przypadku przekazanych im bezpośrednio przez właściwe organy sądowe innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 611fu nakłada obowiązek wykonania obcych orzeczeń na sądy rejonowe, w okręgu których sprawca posiada mienie lub osiąga dochody, albo stale lub czasowo przebywa. Wykonanie orzeczenia następuje według prawa polskiego, a sąd ma obowiązek procedować bez zwłoki. Sąd, do którego mylnie skierowano orzeczenie organu innego państwa członkowskiego, jest zobowiązany do przekazania go sądowi właściwemu.

Art. 611fu implementuje art. 4 ust. 5, art. 6 ust. 3, art. 7 ust. 1 i 4 oraz art. 12 ust. 1 decyzji ramowej.

Art. 611fw § 1 dotyczy obligatoryjnej podstawy odmowy wykonania orzeczenia, przewidzianej w art. 7 ust. 5 decyzji ramowej. Obejmuje ona orzeczenia przepadku korzyści majątkowej w ramach tzw. konfiskaty rozszerzonej, ale tylko wówczas, gdy orzeczenie oparte zostało na innym domniemaniu niż jedno z trzech przewidzianych w art. 3 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa. Zgodnie z tym przepisem każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu umożliwienia konfiskaty w następujących przypadkach:

- a) gdzie sąd krajowy na podstawie określonych faktów jest w pełni przekonany, że dane mienie pochodzi z działalności przestępczej osoby skazanej w okresie poprzedzającym skazanie za przestępstwo, co sąd uznał za uzasadnione na podstawie okoliczności danej sprawy; lub
- b) gdzie sąd krajowy na podstawie określonych faktów jest w pełni przekonany, że dane mienie pochodzi z podobnej działalności przestępczej osoby skazanej w okresie poprzedzającym skazanie za przestępstwo, co sąd uznał za uzasadnione na podstawie okoliczności danej sprawy; lub
- c) gdzie ustalono, że wartość mienia jest nieproporcjonalna w stosunku do legalnych dochodów osoby skazanej, a sąd krajowy na podstawie określonych faktów jest w pełni przekonany, że dane mienie pochodzi z działalności przestępczej tej osoby.

Przesłanka ta ma zastosowanie tylko wtedy, gdy państwo członkowskie złoży oświadczenie w Sekretariacie Generalnym Rady UE, że nie będzie wykonywać takich orzeczeń.

Rzeczpospolita Polska oświadczenie takie złożyła. Przewiduje ono, że jej właściwe organy nie będą uznawać i wykonywać nakazów konfiskaty w przypadkach, gdy konfiskata mienia została orzeczona na zasadach konfiskaty rozszerzonej zgodnie z art. 2(d)(iv) decyzji ramowej w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty, to jest orzeczonej na podstawie przepisów prawa państwa wydania orzeczenia innych niż wynikające z zastosowania jednego z rodzajów konfiskaty rozszerzonej, określonej w art. 3 ust. 1 i 2 decyzji ramowej w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa. Oznacza to, że odmowa wykonania takiego orzeczenia przez polski sąd musi mieć charakter obligatoryjny.

Przepis art. 611fw § 1 pkt 1 – 3 zawiera proste odwołanie się do domniemań przewidzianych w decyzji ramowej 2005/212/WSiSW, z dostosowaniem użytej tam terminologii do polskich standardów. Należy zaznaczyć, że przesłanki przewidziane w tym artykule odpowiadają rubrykom i).1.2.(iii).a – c standardowego zaświadczenia dołączanego do orzeczenia podlegającego wykonaniu. Tym samym sąd polski, stosując omawiany przepis w praktyce, odmówi wykonania orzeczenia zawsze wtedy, gdy sąd jego wydania zaznaczy w zaświadczeniu rubrykę i).1.2.(iv).

Zarówno oświadczenie, o którym jest mowa, jak i omawiany przepis projektu, ma na celu uniknięcie ryzyka związania polskich sądów obowiązkiem wykonania orzeczeń przypadku wykraczających poza podstawowe zasady polskiego systemu prawnego. W istocie, zważywszy na minimalny charakter regulacji przewidzianych w powołanej decyzji ramowej w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa, państwa członkowskie mają pełną swobodę w konstruowaniu przepisów dalej idących, których wykonanie w Polsce rodziłoby wątpliwości konstytucyjne. Względ na gwarancyjny charakter przepisów procedury karnej zdecydował o ograniczeniu przedmiotowego zakresu orzeczeń objętych projektem.

Odrębną podstawę odmowy przewiduje art. 611fw § 2, wdrażający art. 8 ust. 3 decyzji ramowej. Wprowadza on fakultatywną możliwość ograniczenia wykonania orzeczenia przypadku korzyści majątkowej, opartego na domniemaniach przestępnego pochodzenia mienia przewidzianych w decyzji

ramowej Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa. Stosując ten przepis sąd państwa wykonania może wykonać orzeczenie w takiej części, w jakiej byłoby to dopuszczalne przez przepisy jego prawa krajowego, implementujące decyzję ramową. Nie jest wykluczone, że w niektórych wypadkach może to prowadzić do odmowy wykonania orzeczenia w całości. Zważywszy, że Komisja Europejska uznała, że obecnie obowiązujące przepisy polskie prawie w pełni implementują decyzję ramową⁵ możliwa jest w tym wypadku taka redakcja przepisu, która będzie się odwoływać do treści prawa polskiego.

Art. 611fw § 3, stanowiący implementację art. 6 ust. 1 oraz art. 8 ust. 1 i 2 decyzji ramowej, wskazuje katalog fakultatywnych przesłanek odmowy wykonania orzeczenia przepadku. W pierwszej kolejności w pkt 1 § 3 przepis ten stanowi, że sąd może odmówić wykonania orzeczenia z uwagi na brak podwójnej karalności z tym, że wymóg ten nie ma zastosowania w odniesieniu do przestępstw wskazanych w art. 607w pkt 1 – 33. Chodzi tutaj o katalog przestępstw, wobec których wyłączone jest badanie podwójnej przestępczości jako przesłanki przyjęcia orzeczenia do wykonania w ramach wzajemnego uznawania orzeczeń pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

Jedną z podstawowych konsekwencji przyjęcia tej zasady przez państwa członkowskie jest częściowe odejście od bezwzględnego wymogu badania podwójnej przestępczości. W toku negocjacji nad pierwszymi aktami wprowadzającymi zasadę wzajemnego uznawania orzeczeń, w drodze kompromisu osiągnięto rozwiązanie polegające na wyłączeniu badania podwójnej karalności w odniesieniu do wymienionych z nazwy kategorii przestępstw. W zasadzie wszystkie instrumenty prawa europejskiego z zakresu współpracy sądowej w sprawach karnych przewidują katalog przestępstw, wobec których badanie podwójnej przestępczości jest wyłączone. Powołane przepisy projektu odnoszą się do katalogu tychże przestępstw, wprowadzonego do polskiego porządku prawnego podczas implementacji decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedur przekazania między Państwami Członkowskimi.

---

⁵ Por. sprawozdanie Komisji na podstawie art. 6 decyzji ramowej Rady z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa (2005/212/WSiSW) COM(2007)805 z dnia 13 lutego 2008 r.

Ze względów systemowych zdecydowano się na odwołanie do przepisów proceduralnych regulujących postępowanie w sprawie europejskiego nakazu aresztowania, nie zaś na dosłowne powtórzenie odpowiednich przepisów decyzji ramowej.

Odpowiednie stosowanie art. 607r § 2 powoduje, że analogicznie do przepisów o europejskim nakazie aresztowania, nie jest możliwa odmowa wykonania orzeczenia przepadku, jeżeli czyn nie stanowi przestępstwa z powodu braku lub odmiennego uregulowania w prawie polskim opłat, podatków, ceł lub zasad obrotu dewizowego.

Pozostałe przesłanki odmowy wykonania orzeczenia zostały wymienione w art. 611fw § 3 pkt 2 – 10, które odpowiadają regulacjom zawartym w art. 8 ust. 1 i 2 decyzji ramowej. Przesłanki te są analogiczne do przesłanek odmowy wykonania orzeczenia przewidzianych w uprzednich instrumentach prawnych z zakresu współpracy sądowej w sprawach karnych, opartych o zasadę wzajemnego uznawania orzeczeń.

Wdrażając postanowienia art. 8 ust. 4 decyzji ramowej, art. 611fw § 4 przewiduje tryb konsultacyjny poprzedzający ewentualną odmowę wykonania orzeczenia zagranicznego. W wypadkach wskazanych w § 1 i § 2 oraz w § 3 ust. 2, 3, 5, 6, 8 i 10 skorzystanie z tego trybu jest obligatoryjne. Zgodnie z art. 611fw § 5 nieudzielenie informacji przez właściwy organ państwa wydania orzeczenia w terminie wskazanym przez właściwy sąd nie wstrzymuje wydania decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia. Może natomiast wiązać się z negatywnymi konsekwencjami w postaci odmowy wykonania takiego orzeczenia.

Stosownie do treści art. 611fw § 6 należy niezwłocznie powiadomić właściwy organ państwa wydania orzeczenia o braku możliwości wykonania orzeczenia. Z art. 8 ust. 5 decyzji ramowej wynika, że powodem braku możliwości wykonania orzeczenia może być wykonany wcześniej przepadek, zniknięcie lub zniszczenie mienia, nieodnalezienie go w miejscu wskazanym w zaświadczeniu lub nieprecyzyjne określenie jego lokalizacji.

W § 1 art. 611fx wskazany został tryb podejmowania decyzji o wykonaniu orzeczenia zagranicznego. W posiedzeniu w przedmiocie wykonania orzeczenia mają prawo wziąć udział sprawca, który przebywa na terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej i jego obrońca oraz osoba trzecia, której prawa mogą zostać naruszone przez wykonanie orzeczenia, co oznacza, że o terminie takiego posiedzenia należy ich zawiadomić. Przepis przewiduje możliwość ustanowienia obrońcy z urzędu dla sprawcy, który nie przebywa w kraju. Na postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia organu państwa obcego, przysługuje zażalenie stronom i osobie trzeciej. O wniesieniu zażalenia należy powiadomić właściwy organ państwa wydania orzeczenia (art. 611fx § 2).

Przepis art. 611fx, implementujący art. 9 decyzji ramowej, określa tryb postępowania, w tym postępowania odwoławczego, jak również strony uprawnione do uczestnictwa w posiedzeniu sądu.

Art. 611fy § 1 pkt 1 – 4, implementujący art. 10 ust. 1 decyzji ramowej, wskazuje sytuacje, w których niezwłoczne podjęcie decyzji jest niemożliwe. Powołany przepis decyzji ramowej mówi w takich wypadkach o „odroczeniu wykonania orzeczenia”. Z uwagi na polską nomenklaturę prawną oraz istotę omawianego przepisu zdecydowano się na implementowanie przewidzianych w nim przesłanek jako podstaw zawieszenia postępowania wykonawczego. Na postanowienie w przedmiocie zawieszenia postępowania przysługuje zażalenie stronom i osobie trzeciej, której prawa mogą zostać naruszone. O zawieszeniu postępowania należy powiadomić właściwy organ państwa wydania orzeczenia (art. 611fy § 2). W przypadku zawieszenia postępowania, obowiązkiem sądu jest podjęcie czynności zmierzających do zabezpieczenia wykonania orzeczenia zgodnie z przepisami o zabezpieczeniu majątkowym na mieniu oskarżonego, zawartymi w rozdziale 32 Kodeksu postępowania karnego (art. 611fy § 3).

Art. 611 fz, implementujący art. 11 decyzji ramowej, dotyczy sytuacji, gdy mienie podlegające egzekucji nie jest wystarczające dla wykonania dwóch lub więcej orzeczeń wydanych przeciwko tej samej osobie i dotyczących kwoty pieniężnej, lub sytuacji, w której dwa lub więcej orzeczeń dotyczy określonego składnika mienia. W przedmiocie wykonania takich orzeczeń sąd orzeka łącznie. Z art. 11 powołanej decyzji ramowej wynika, że wydając decyzję sąd winien brać pod uwagę m.in. wagę i miejsce popełnienia przestępstwa, terminy wydania poszczególnych orzeczeń oraz terminy ich przekazania do państwa wykonania.

Art. 611fza, wdrażający art. 12 ust. 2 decyzji ramowej, opisuje sytuację, w której polskiemu sądowi wykonującemu orzeczenie obcego państwa, przedstawiony zostanie dowód wykonania w całości lub w pewnej części tego orzeczenia. Przepis nakazuje w takiej sytuacji przeprowadzenie (w formie wezwania) konsultacji z organem, który wydał orzeczenie, w celu potwierdzenia dokonanej wpłaty. Dopiero po ich przeprowadzeniu, sąd podejmuje decyzję w przedmiocie wykonania orzeczenia.

Art. 16 ust. 2 decyzji ramowej sposób rozporządzenia mieniem innym niż pieniądze pozostawia do decyzji państwa wykonania orzeczenia. Mienie to można sprzedać, a uzyskaną kwotę rozdysponować według ogólnej zasady, dotyczącej podziału kwot pieniężnych, o ile nie uzgodniono inaczej, albo przekazać je państwu wykonania orzeczenia. W przypadku niemożności postąpienia w opisany wyżej sposób, decyzja ramowa dopuszcza inny, przewidziany przez prawo krajowe państwa wykonania orzeczenia, sposób rozporządzenia uzyskanym mieniem. Zgodnie z art. 16 ust. 3 decyzji ramowej, nie wymaga się od państwa wykonania orzeczenia sprzedaży lub zwrotu określonych przedmiotów objętych przepisami, będących dobrami kultury stanowiącymi część narodowego dziedzictwa kulturowego tego państwa. Również w tym przypadku przewidziano możliwość innych uzgodnień między państwem wydania i wykonania orzeczenia.

W art. 611fzb, implementującym art. 16 decyzji ramowej, ustanowiono zasadę, zgodnie z którą kwoty uzyskane w wyniku wykonania orzeczenia nie przewyższające równowartości 10 000 euro stanowią dochód budżetu państwa (§ 1), chyba że z państwem wydania orzeczenia zawarte zostało porozumienie, o którym mowa w art. 611fzb § 5. W pozostałych przypadkach państwu wydania orzeczenia przekazuje się połowę uzyskanej kwoty na rachunek bankowy wskazany przez właściwy sąd lub inny właściwy organ. § 3 art. 611fzb zawiera uregulowania dotyczące postępowania w sytuacji uzyskania, w wyniku wykonania orzeczenia, mienia innego niż pieniądze i zawiera zastrzeżenie, że w sytuacji, gdy wystąpienie tego organu dotyczy przypadku kwoty pieniężnej, przekazanie mienia może mieć miejsce tylko za zgodą tego organu.

Zgodnie z projektem, w zakresie sposobów rozdysponowania mieniem innym niż pieniądze odpowiednie zastosowanie znajdą przepisy Kodeksu karnego

wykonawczego (klauzula zawarta w dodanym art. 195b Kodeksu karnego wykonawczego).

W projekcie jako zasadę przyjęto sprzedaż rzeczy uzyskanych z egzekucji. To rozwiązanie koresponduje z polskim prawem wykonawczym, a ponadto zapewnia wpływy do budżetu Państwa. Wszelkie inne dyspozycje mają charakter subsydiarny, a ponadto przewidują uproszczenie rozwiązań wykonawczych wtedy, gdy z różnych przyczyn spieniężenie mienia nie jest rozwiązaniem w pełni skutecznym.

Projekt zawiera również przepis mający na celu ochronę dziedzictwa narodowego przez obligatoryjną odmowę przekazania państwu wydania orzeczenia przedmiotów będących dobrami kultury stanowiącymi część narodowego dziedzictwa kulturowego.

Art. 611fzc, wdrażający art. 15 decyzji ramowej, przewiduje niezwłoczne umorzenie postępowania wykonawczego w razie uzyskania od państwa wykonania informacji, że przekazane do wykonania orzeczenie nie podlega dalszemu wykonaniu. Przyczyny, dla których taki stan może zaistnieć nie są tu możliwe do wyliczenia z uwagi na fakt, że dotyczą one wyłącznie okoliczności przewidzianych w prawie państwa wydania orzeczenia. Tytułem przykładu można wymienić przedawnienie wykonania kary, darowanie kary na mocy amnestii lub zastosowanie wobec oskarżonego prawa łaski. Sąd polski nie bada tych okoliczności, a jedynie podejmuje decyzję o zakończeniu prowadzonego postępowania. Na wydane przez ten sąd postanowienie, zażalenie nie przysługuje.

Art. 611fzd, implementujący art. 17 decyzji ramowej, traktuje o obowiązkach informacyjnych nałożonych na sąd polski wykonujący orzeczenie organu państwa obcego. Dotyczy on decyzji o uznaniu lub odmowie wykonania orzeczenia oraz o zakończeniu postępowania egzekucyjnego.

Art. 611fze w § 1 rozstrzyga o kosztach wykonania orzeczenia państwa członkowskiego Unii Europejskiej i stanowi implementację art. 20 decyzji ramowej. Obowiązek ten dotyczy także innych państw członkowskich UE. Oznacza to, że winny one wprowadzić do prawa krajowego regulację obciążającą ich Skarb Państwa kosztami wykonania obcego orzeczenia. Propozycja podziału kosztów może zostać złożona w uzasadnionych

wypadkach zwłaszcza, jeśli państwo wykonania poniosło duże lub wyjątkowe koszty. Propozycja taka nie jest wiążąca dla państwa wydania orzeczenia. § 2 art. 611fze przewiduje analogiczne rozwiązania w zakresie odpowiedzialności regresowej państwa wydania orzeczenia do regulacji przewidzianych w art. 611ft.

Wprowadzenie przepisów rozdziału 66d Kodeksu postępowania karnego przewidujących wykonywanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej orzeczeń właściwych organów innych państw UE o przypadku nierozzerwalnie wiąże się z zagadnieniem ich egzekucji. Rodzi to konieczność dokonania odpowiedniej zmiany w ustawie Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 1997 r. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.), której dokonano przez dodanie art. 195b, przewidującego odpowiednie stosowanie Oddziału 3 „Przypadek” do wykonania orzeczeń zagranicznych.

W art. 3 projektu ustawy dokonano zmiany art. 122 § 1 pkt 1 Kodeksu karnego skarbowego (t.j. Dz. U. z 2007 r., Nr 111, poz. 765, z późn. zm.), co jest uzasadnione koniecznością zachowania spójności między regulacjami Kodeksu postępowania karnego oraz Kodeksu karnego skarbowego. Zmiana ta umożliwi finansowym organom postępowania przygotowawczego inicjowanie i udział w postępowaniach objętych proponowaną nowelizacją.

Określając termin wejścia w życie projektowanych zmian, podobnie jak w przypadku wcześniejszych nowelizacji prawa karnego procesowego i materialnego mających na celu implementację postanowień decyzji ramowych i innych instrumentów prawnych Unii Europejskiej, nie przewidziano wydłużenia *vacatio legis*.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływała ustawa

Wejście w życie projektowanej ustawy będzie miało bezpośredni wpływ na funkcjonowanie sądów, prokuratorów i urzędów skarbowych.

Regulacje te będą oddziaływały również na osoby fizyczne będące sprawcami czynów zabronionych oraz na postępowania prowadzone przeciwko podmiotom zbiorowym, przez stworzenie prawnych warunków do bezpośredniego wykonania prawomocnych orzeczeń dotyczących przepadku przedmiotów pochodzących z przestępstwa, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, korzyści majątkowej osiągniętej chociażby pośrednio z popełnienia przestępstwa lub ich równowartości.

2. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy został przedstawiony do konsultacji Sądowi Najwyższemu, Krajowej Radzie Sądownictwa, Stowarzyszeniu Sędziów Polskich „Iustitia”, Stowarzyszeniu Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej, Naczelnej Radzie Adwokackiej, Krajowej Radzie Radców Prawnych, Prezesom Sądów Apelacyjnych i Sądów Okręgowych, Prokuratorom Prokuratur Apelacyjnych i Prokuratur Okręgowych oraz Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych.

Uwagi do projektu ustawy zgłosił Sąd Najwyższy, Krajowa Rada Sądownictwa oraz Prezesi Sądów Okręgowych w Opolu, Płocku, Gdańsku, Nowym Sączu i Koszalinie oraz Prezes Sądu Apelacyjnego w Szczecinie.

Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że projektowane brzmienie art. 611 fw § 1 odnosi się wyłącznie do orzeczeń przepadku korzyści majątkowej opartych na domniemaniach przestępnego pochodzenia mienia, innych niż przewidziane w decyzji ramowej 2005/212/WSiSW. Projekt nie wdraża natomiast przepisu art. 8 ust. 3 decyzji.

Wątpliwości Sądu Najwyższego budził także sposób uregulowania w projekcie zakazu ne bis in idem jako fakultatywnej przesłanki odmowy wykonania orzeczenia przepadku. W tym względzie Sąd Najwyższy wskazał, że decyzja ramowa w sprawie uznawania nakazów konfiskaty w art. 8 ust. 2 (a) przewiduje możliwość odmowy wykonania nakazu konfiskaty, jeżeli jego wykonanie „byłoby sprzeczne z zasadą ne bis in idem”. Tymczasem w projekcie ujęto ten zakaz w postaci opisowej, uznając za przesłankę odmowy wykonania orzeczenia przepadku sytuację, gdy „przekazane do wykonania orzeczenie dotyczy tego samego czynu tej samej osoby co do której postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone, a orzeczenie w zakresie przepadku zostało wykonane”. Według Sądu Najwyższego proponowane brzmienie art. 611 fw § 2 pkt 3 sugerowało, że możliwość odmowy wykonania orzeczenia zaistnieje jedynie wtedy, gdy dany czyn danej osoby został prawomocnie osądzony, orzeczono przepadek i orzeczenie w zakresie przepadku zostało wykonane. Tymczasem ogólne ujęcie zakazu ne bis in idem w decyzji ramowej nie pozostawia wątpliwości, że przesłanka odmowy wykonania orzeczenia przepadku aktualizuje się także wtedy, gdy czyn danej osoby osądzono w innym toczącym się postępowaniu, np. w państwie wykonania orzeczenia lub innym państwie członkowskim UE, nie orzekając jednocześnie przepadku korzyści pochodzących z przestępstwa. Co więcej, zakaz ne bis in idem będzie przeszkodą do wykonania orzeczenia przepadku także wtedy, gdy zapadł już wyrok uniewinniający daną osobę od popełnienia tego samego czynu.

Uwagi zgłoszone przez Sąd Najwyższy zostały uwzględnione. Nowa redakcja przepisu art. 611 fw uwzględnia – a zarazem wyraźnie rozróżnia – dwie podstawy odmowy wykonania orzeczenia, przewidziane w decyzji ramowej. Ponadto, zgodnie z sugestią Sądu Najwyższego, przeredagowano przepis dotyczący zakazu ne bis in idem, jako fakultatywnej przesłanki odmowy wykonania orzeczenia przepadku.

Nowy sposób zredagowania art. 611 fw uwzględnił także uwagę Prezesa Sądu Okręgowego w Nowym Sączu, wskazującego, że w pierwotnie

projektowanej wersji był on przepisem nadmiernie skomplikowanym i nieczytelnym.

Krajowa Rada Sądownictwa zgłosiła wątpliwość odnośnie zaproponowanej przez projektodawców numeracji przepisów. Zdaniem Rady jest ona nieczytelna, dlatego racjonalniejszym byłoby zamiast trójczłonowego literowego dodatkowego oznaczenia numeru artykułów wprowadzenie indeksów do poszczególnych artykułów.

Uwaga ta nie zasługiwała na uwzględnienie. Zgodnie bowiem z § 89 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. nr 100, poz. 908), w przypadku dodawania do tekstu ustawy nowych jednostek redakcyjnych należy zachować dotychczasową numerację przepisów, oznaczając nowe jednostki dodaniem małej litery alfabetu łacińskiego, a w razie wyczerpania liter należy stosować oznaczenia dwu, a następnie wieloliterowe.

Prezes Sądu Okręgowego w Opolu zwrócił uwagę na konieczność połączenia proponowanej zmiany Kodeksu postępowania karnego ze zmianą art. 122 § 1 pkt 1 Kodeksu karnego skarbowego, przez wskazanie w tym przepisie, że wyrażenie „prokurator” użyte w projektowanym art. 611fs będzie odnosić się także do „finansowego organu postępowania przygotowawczego”.

Powyższa uwaga została uwzględniona, co uzasadnione jest koniecznością zachowania spójności między regulacjami Kodeksu postępowania karnego oraz Kodeksu karnego skarbowego. Stosowna zmiana tego ostatniego aktu prawnego umożliwi finansowym organom postępowania przygotowawczego inicjowanie i udział w postępowaniach objętych nowelizacją.

Prezes Sądu Okręgowego w Płocku zgłosił uwagę dotyczącą zakresu podmiotowego projektu, wskazując na niefortunne operowanie w nim pojęciem skazanego, podczas, gdy na gruncie Kodeksu karnego ustawodawca posługuje się pojęciem sprawcy, które jest znaczeniowo szersze.

Zgłaszający uwagę wskazał, że posługiwanie się w projekcie pojęciem skazanego spowoduje, że proponowana regulacja nie obejmie osób, wobec

których przepadek został orzeczony jako środek zabezpieczający na podstawie art. 99 i art. 100 Kodeksu karnego.

Przedmiotowa uwaga została uwzględniona, przez zastąpienie terminu „skazany” słowem „sprawca”, dzięki czemu zakres podmiotowy projektowanej regulacji będzie odnosił się nie tylko do przypadków orzeczonych w wyrokach skazujących, lecz także do przypadków zawartych w wyrokach warunkowo umarzających postępowanie karne oraz orzeczeniach umarzających to postępowanie.

Prezes Sądu Okręgowego w Gdańsku zgłosił uwagę do art. 611 fs w zakresie, w którym przewiduje on zaskarżalność wystąpienia do właściwego sądu lub innego właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia przepadku, wskazując, że zaskarżalność takiego postanowienia jest zbędna, gdyż dotyczy ono orzeczenia prawomocnego, które podlegało wcześniejszej kontroli merytorycznej w postępowaniu odwoławczym. W tym względzie podniesiono także, że możliwość zaskarżenia takiego orzeczenia ułatwi sprawcy ukrycie lub zbycie majątku położonego za granicą.

Powyższa uwaga została uwzględniona, zwłaszcza, że decyzja ramowa nie przewiduje zaskarżalności wystąpień o wykonanie nakazów konfiskaty.

Uwagi Prezesów Sądu Okręgowego w Koszalinie oraz Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wskazywały na konieczność doprecyzowania przepisów o właściwości sądu mającego rozpoznawać sprawy, których dotyczą projektowane zmiany.

Uwagi te nie zasługiwały na uwzględnienie. Właściwość sądu uprawnionego do wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia przepadku oraz sądu uprawnionego do rozpoznawania wystąpień zagranicznych została jasno określona w przepisach art. 611 fn § 1 i art. 611 fu § 1. Właściwość ta wynika wprost z treści art. 4 decyzji ramowej i nie może być modyfikowana w trakcie implementacji.

Projekt niniejszej ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej, stosownie do postanowień ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169,

poz. 1414) i w tym trybie nie zgłoszono zainteresowania pracami nad projektem.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny

Projektowana ustawa, nie spowoduje skutków na rynku pracy oraz pozostanie bez wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

Wstępna analiza wprowadzanego mechanizmu wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty wskazuje na pozytywne skutki finansowe ustawy dla budżetu państwa. W ramach obowiązujących obecnie uregulowań prawnych brak jest czytelnych reguł wskazujących, czyją własność powinny stanowić środki uzyskane w wyniku wykonania przypadku w obrocie prawnym z zagranicą. Przepisy projektu wdrażające decyzję ramową porządkują tę sytuację. Zgodnie z nimi, określona część przypadków wykonywanych za granicą na podstawie orzeczeń sądów polskich przekazywana ma być stronie polskiej. Większość środków uzyskiwanych w wykonaniu obcych orzeczeń również zasili Skarb Państwa. Ich wysokość w chwili obecnej nie jest możliwa do oszacowania. Będzie ona uzależniona od ilości wykonywanych orzeczeń i od treści zawieranych porozumień dotyczących podziału uzyskanych w wyniku wykonania orzeczenia kwot.

4. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem europejskim, a w szczególności z decyzją ramową Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU**

Mikołaj Dowgielewicz

Min.MD/1555/08/DP/ma

Warszawa, dnia 16 lipca 2008 r.

**Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw sporządzona na podstawie art. 9 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z projektem ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, przedłożonym wraz z uzasadnieniem i oceną skutków regulacji (pismo z dnia 9.07.2008 r. nr RM-10-111-08), wydaję następującą opinię:

Projekt regulacji jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Zbigniew Wrona
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Sprawiedliwości

SEKRETARZ STANU
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ

2008-07-11

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU**

Mikołaj Dowgielewicz

Min.MD/1555/08/DP/ma

Warszawa, dnia 16 lipca 2008 r.

**Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw sporządzona na podstawie art. 9 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z projektem ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, przedłożonym wraz z uzasadnieniem i oceną skutków regulacji (pismo z dnia 9.07.2008 r. nr RM-10-111-08), wydaję następującą opinię:

Projekt regulacji jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Zbigniew Wrona
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Sprawiedliwości

SEKRETARZ URZĘDU RZĄDOWY
SEKRETARZ RZĄDOWY

2008-07-11

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia

w sprawie określenia wzoru zaświadczenia stosowanego w razie wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia przepadku

Na podstawie art. 611fn § 9 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór zaświadczenia stosowanego we współpracy z państwami członkowskimi Unii Europejskiej w zakresie wzajemnego wykonywania orzeczeń przepadku, który stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości

---

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192, Nr 226, poz. 1647 i 1648 oraz z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849.

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z dnia

ZAŚWIADCZENIE,
o którym mowa w art. 4 decyzji ramowej Rady 2006/783/WSiSW w sprawie stosowania
zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty

a) Państwa wydające i wykonujące

Państwo wydające: .....

Państwo wykonujące: .....

b) Sąd, który wydał nakaz konfiskaty:

Nazwa: .....

Adres: .....

Sygnatura akt: .....

Nr tel. (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta): .....

Nr faksu (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta): .....

Adres poczty elektronicznej (jeśli jest dostępny): .....

Języki, w których można się porozumiewać z sądem: .....

.....

Informacje dotyczące osoby/osób kontaktowych, od których można uzyskać dodatkowe informacje w celu wykonania nakazu konfiskaty lub, w odpowiednich przypadkach, w celu skoordynowania wykonania nakazu konfiskaty przekazanego dwóm lub większej liczbie państw wykonujących, lub w celu przekazania państwu wydającemu kwot lub mienia uzyskanego w wyniku wykonania nakazu (imię i nazwisko, tytuł/stanowisko służbowe, nr tel., nr faksu i, jeśli jest dostępny, adres poczty elektronicznej):

.....

.....

.....

c) Organ właściwy do wykonania nakazu konfiskaty w państwie wydającym (jeżeli jest to organ inny niż sąd wymieniony w lit. b):

Nazwa: .....

.....

Adres: .....

.....

Nr tel. (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta): .....

Nr faksu (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta): .....

Adres poczty elektronicznej (jeśli jest dostępny): .....

Języki, w których można się porozumiewać z organem właściwym do wykonania nakazu: .....

.....

Informacje dotyczące osoby/osób kontaktowych, od których można uzyskać dodatkowo: .....

.....

.....

informacje w celu wykonania nakazu konfiskaty lub, w odpowiednich przypadkach, w celu skoordynowania wykonania nakazu konfiskaty przekazanego dwóm lub większej liczbie państw wykonujących, lub w celu przekazania państwu wydającemu kwot lub mienia uzyskanego w wyniku wykonania nakazu (imię i nazwisko, tytuł/stanowisko służbowe, nr tel., nr faksu i, jeśli jest dostępny, adres poczty elektronicznej): .....

.....

.....

d) Jeżeli za administracyjne przekazywanie i przyjmowanie nakazów konfiskaty w państwie wydającym odpowiedzialny jest organ centralny:

Nazwa organu centralnego: .....

.....

.....

Osoba kontaktowa (tytuł/stanowisko służbowe, imię i nazwisko): .....

.....

Adres: .....

.....

Sygnatura akt: .....

Nr tel. (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta): .....

Nr faksu (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta): .....

Adres poczty elektronicznej (jeśli jest dostępny): .....

e) Organ lub organy, z którymi można się kontaktować (w przypadku gdy wypełnione zostały lit. c) i/lub d):

- Z organem wymienionym w lit. b)
można kontaktować się w kwestiach dotyczących: .....
- Z organem wymienionym w lit. c)
można kontaktować się w kwestiach dotyczących: .....
- Z organem wymienionym w lit. d)
można kontaktować się w kwestiach dotyczących: .....

f) Jeżeli nakaz konfiskaty został wydany w następstwie postanowienia o zabezpieczeniu przekazanego państwu wykonującemu na podstawie decyzji ramowej Rady 2003/577/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonywania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych ⁽¹⁾, należy podać stosowne informacje umożliwiające zidentyfikowanie postanowienia o zabezpieczeniu (daty wydania i przekazania postanowienia o zabezpieczeniu; organ, któremu przekazano postanowienie; numer referencyjny, jeśli jest dostępny):

.....
.....

g) Jeżeli nakaz konfiskaty przekazano więcej niż jednemu państwu wykonującemu, należy podać następujące informacje:

1. Nakaz konfiskaty przekazano do następującego innego państwa wykonującego lub następujących innych państw wykonujących (państwo i organ): .....

.....
.....

2. Nakaz konfiskaty przekazano do więcej niż jednego państwa wykonującego z następującej przyczyny (zaznaczyć właściwe pole):

2.1. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy jednego lub większej liczby określonych składników mienia:

- Istnieje przypuszczenie, że różne składniki mienia objętego nakazem konfiskaty znajdują się w różnych państwach wykonujących.
- Konfiskata określonego składnika mienia wymaga podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonującym.
- Istnieje przypuszczenie, że określony składnik mienia objętego nakazem konfiskaty znajduje się w jednym z dwóch lub większej liczby określonych państw wykonujących.

2.2. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy kwoty pieniężnej:

Mienie, którego dotyczy nakaz, nie zostało zabezpieczone na podstawie decyzji ramowej 2003/577/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonywania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych.

Wartość mienia, które może zostać skonfiskowane w państwie wydającym oraz w jednym z państw wykonujących, prawdopodobnie nie jest wystarczająca w celu wyegzekwowania całej kwoty objętej nakazem konfiskaty.

Inna przyczyna/inne przyczyny (proszę wyszczególnić): .....

.....
.....

⁽¹⁾ Dz. U. L. 196 z 2.8.2003, str. 45.

h) Informacje dotyczące osoby fizycznej lub prawnej, przeciwko której wydano nakaz konfiskaty:

1. W przypadku osoby fizycznej:

Nazwisko: .....

Imię (imiona) .....

Nazwisko rodowe: .....

Pseudonimy (jeśli dotyczy): .....

Płeć: .....

Obywatelstwo: .....

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeśli jest to możliwe): .....

Data urodzenia: .....

Miejsce urodzenia: .....

Ostatni znany adres: .....

.....

Język lub języki zrozumiałe dla danej osoby (jeśli są znane): .....

.....

1.1. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy kwoty pieniężnej:

Nakaz konfiskaty przekazywany jest państwu wykonującemu, ponieważ (proszę zaznaczyć właściwe pole):

- a) Państwo wydające posiada uzasadnione podstawy, by przypuszczać, że osoba, przeciwko której wydano nakaz konfiskaty, posiada mienie lub uzyskuje dochody w państwie wykonującym. Należy dodać następujące informacje:

Podstawy pozwalające przypuszczać, że osoba ta posiada mienie/uzyskuje dochody: .....

.....

Opis mienia/źródła dochodów tej osoby: .....

.....

Lokalizacja mienia/źródła dochodów tej osoby (jeżeli nie jest znana-ostatnia znana lokalizacja): .....

.....

- b) Nie ma uzasadnionych podstaw, o których mowa w lit. a), pozwalających państwu wydającemu określić Państwo Członkowskie, któremu można przekazać nakaz konfiskaty, lecz osoba, przeciwko której został wydany nakaz konfiskaty, zwykle zamieszkuje w państwie wykonującym. Należy dodać następujące informacje:

Miejsce, w którym dana osoba zwykle zamieszkuje w państwie wykonującym: .....

.....

.....

1.2. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy określonego składnika lub składników mienia:

Nakaz konfiskaty przekazywany jest państwu wykonującemu, ponieważ (proszę zaznaczyć właściwe pole):

- a) Określony składnik lub składniki mienia znajduje(-a) się w państwie wykonującym. (Patrz: pkt i).
- b) Państwo wydające ma uzasadnione podstawy, by przypuszczać, że wszystkie lub część określonych składników mienia objętego nakazem konfiskaty znajduje się w państwie wykonującym. Należy dodać następujące informacje:

Podstawy pozwalające przypuszczać, że określony(-e) składnik(i) mienia znajduje(-a) się w państwie wykonującym:

.....
.....

- c) Nie ma uzasadnionych podstaw, o których mowa w lit. b), pozwalających państwu wydającemu określić Państwo Członkowskie, któremu można przekazać nakaz konfiskaty, lecz osoba, przeciwko której został wydany nakaz konfiskaty, zwykle zamieszkuje w państwie wykonującym. Należy dodać następujące informacje:

Miejsce, w którym dana osoba zwykle zamieszkuje w państwie wykonującym: .....

.....
.....

2. W przypadku osoby prawnej:

Nazwisko: .....

Forma osoby prawnej: .....

Numer rejestrowy (jeśli jest dostępny) ⁽¹⁾: .....

Zarejestrowana siedziba (jeśli takie dane są dostępne) ⁽¹⁾: .....

Adres osoby prawnej: .....

2.1. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy kwoty pieniężnej:

Nakaz konfiskaty przekazywany jest państwu wykonującemu, ponieważ (proszę zaznaczyć właściwe pole):

- a) Państwo wydające posiada uzasadnione podstawy, by przypuszczać, że osoba prawna, przeciwko której wydano nakaz konfiskaty, posiada mienie lub uzyskuje dochody w państwie wykonującym. Należy dodać następujące informacje:

Podstawy pozwalające przypuszczać, że osoba prawna posiada mienie/uzyskuje dochody: .....

.....
Opis mienia osoby prawnej/źródła dochodów: .....

.....
Lokalizacja mienia osoby prawnej/źródła dochodów (jeśli nie jest znana -ostatnia znana lokalizacja): .....

.....
.....

⁽¹⁾ Jeżeli nakaz konfiskaty przekazywany jest państwu wykonującemu, z uwagi na fakt, że osoba prawna, przeciwko której wydano nakaz konfiskaty, posiada zarejestrowaną siedzibę w tym państwie, należy wypełnić rubryki numer rejestrowy i zarejestrowana siedziba.

- b) Nie ma uzasadnionych podstaw, o których mowa w lit. a), pozwalających państwu wydającemu określić Państwo Członkowskie, któremu można przekazać nakaz konfiskaty, lecz osoba prawna, przeciwko której został wydany nakaz konfiskaty, posiada zarejestrowaną siedzibę w państwie wykonującym. Należy dodać następujące informacje:

Zarejestrowana siedziba w państwie wykonującym: .....

.....

.....

2.2. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy określonego składnika lub składników mienia:

Nakaz konfiskaty przekazywany jest państwu wykonującemu, ponieważ (proszę zaznaczyć właściwe pole):

- a) Określony składnik lub składniki mienia znajdują się w państwie wykonującym. (Patrz: pkt i)
- b) Państwo wydające ma uzasadnione podstawy, by przypuszczać, że wszystkie lub część określonych składników mienia objętego nakazem konfiskaty znajduje się w państwie wykonującym. Należy dodać następujące informacje:

Podstawy pozwalające przypuszczać, że określony(-e) składnik(i) mienia znajduje(-ą) się w państwie wykonującym:

.....

.....

.....

- c) Nie ma uzasadnionych podstaw, o których mowa w lit. b), pozwalających państwu wydającemu określić Państwo Członkowskie, któremu można przekazać nakaz konfiskaty, lecz osoba prawna, przeciwko której został wydany nakaz konfiskaty, ma zarejestrowaną siedzibę w państwie wykonującym. Należy dodać następujące informacje:

Zarejestrowana siedziba w państwie wykonującym: .....

.....

.....

i) Nakaz konfiskaty

Nakaz konfiskaty wydano dnia: .....

.....

Nakaz konfiskaty stał się prawomocny dnia: .....

Sygnatura akt postępowania, w ramach którego wydano nakaz konfiskaty (jeśli jest dostępna): .....

1. Informacje na temat charakteru nakazu konfiskaty

Wskazać (zaznaczając odpowiednie pole(-a), czy nakaz konfiskaty dotyczy:

Kwoty pieniężnej

Kwota podlegająca egzekucji w państwie wykonującym z zaznaczeniem waluty (liczbowo i słownie): .....

.....

Całkowita kwota objęta nakazem konfiskaty z zaznaczeniem waluty (liczbowo i słownie): .....

.....

Określonego składnika lub składników mienia

Opis określonego składnika lub składników mienia: .....

.....

Lokalizacja określonego składnika lub składników mienia (jeśli nie jest znana - ostatnia znana lokalizacja): .....

.....

Jeżeli konfiskata określonego składnika lub składników mienia wymaga podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonującym, opis tych działań: .....

.....

Sąd ustalił, że mienie (proszę zaznaczyć odpowiednie pole(-a):

(i) stanowi korzyść pochodzącą z przestępstwa lub równowartość tej korzyści albo jej części;

(ii) stanowi narzędzie popełnienia takiego przestępstwa;

(iii) podlega konfiskacie wynikającej z zastosowania w państwie wydającym konfiskaty rozszerzonej określonej w lit. a), b) i c). Podstawą decyzji jest stwierdzenie przez sąd, na podstawie określonych faktów, że dane mienie pochodzi z:

a) działalności przestępczej osoby skazanej mającej miejsce w okresie poprzedzającym skazanie jej za dane przestępstwo, co zostało uznane przez sąd za uzasadnione w świetle okoliczności danej sprawy;

b) podobnej działalności przestępczej osoby skazanej, mającej miejsce w okresie poprzedzającym skazanie jej za dane przestępstwo, co zostało uznane przez sąd za uzasadnione w świetle okoliczności danej sprawy; lub

c) działalności przestępczej osoby skazanej oraz ustalono, że wartość mienia jest nieproporcjonalna do legalnych dochodów tej osoby;

- iv) podlega konfiskacie na podstawie innych przepisów dotyczących konfiskaty rozszerzonej w ramach prawa państwa wydającego.

Jeżeli zastosowanie mają dwie lub więcej kategorii konfiskaty, należy sprecyzować, która część skonfiskowanego mienia odpowiada danej kategorii: .....

.....

2. Informacja na temat przestępstwa lub przestępstw, w związku z którym (-i) wydano nakaz konfiskaty:

2.1. Streszczenie stanu faktycznego i opis okoliczności, w jakich zostało(-y) popełnione przestępstwo(-a), w związku z którym(-i) wydano nakaz konfiskaty, z uwzględnieniem czasu i miejsca: .....

.....

.....

.....

.....

2.2. Rodzaj i kwalifikacja prawna przestępstw(-a), w związku z którym(-i) wydano nakaz konfiskaty, oraz mający zastosowanie przepis/kodeks, na podstawie którego wydano orzeczenie:

.....

.....

.....

.....

.....

2.3. W odpowiednich przypadkach należy wskazać jedno lub kilka spośród poniższych przestępstw, z którymi związane jest (są) przestępstwo(-a) określone w pkt 2.2, jeżeli przestępstwo(-a) to (te) podlega(-ją) karze pozbawienia wolności o górnej granicy ustawowego zagrożenia co najmniej trzech lat (proszę zaznaczyć odpowiednie pole(-a)):

przynależność do organizacji przestępczej;

terroryzm;

handel ludźmi;

wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca;

nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;

nielegalny handel bronią, amunicją i ładunkami wybuchowymi;

korupcja;

nadużycia finansowe, w tym naruszające interesy finansowe Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich;

- pranie wpływów pieniężnych z przestępczości;
- fałszowanie walut, w tym waluty euro;
- przestępczość komputerowa;
- przestępczość przeciwko środowisku, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami zwierząt i roślin oraz ich odmianami;
- ułatwianie nielegalnego wjazdu i stałego pobytu;
- zabójstwo, ciężkie uszkodzenie ciała;
- nielegalny handel organami i tkankami ludzkimi;
- porwanie, bezprawne przetrzymywanie i branie zakładników;
- rasizm i ksenofobia;
- kradzież zorganizowana lub rozbój z użyciem broni;
- nielegalny handel dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki;
- oszustwo;
- ściąganie haraczy i wymuszenie;
- podrabianie towarów i piractwo;
- fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi;
- fałszowanie środków płatniczych;
- nielegalny handel substancjami hormonalnymi i innymi środkami pobudzającymi;
- nielegalny handel materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi;
- handel kradzionymi pojazdami;
- gwałt;
- podpalenie;
- przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- bezprawne zajęcie samolotów/statków;
- sabotaż.

2. 4. W zakresie, w jakim przestępstwo(-a), w związku z którym(-i) wydano nakaz konfiskaty, określone w pkt 2.2, nie zostało(-y) uwzględnione w punkcie 2.3, należy przedstawić pełny opis danych (danego) przestępstw(-a) (powinien to być opis faktycznego działania przestępczego, w przeciwieństwie np. do kwalifikacji prawnych): .....

.....
.....
.....
.....
.....
.....

j) Postępowanie, w ramach którego wydano nakaz konfiskaty

Należy wskazać następujące informacje dotyczące postępowania, w ramach którego wydano nakaz konfiskaty (proszę zaznaczyć właściwe pole(-a):

- a) Osoba zainteresowana stawiała się osobiście w toku postępowania.
- b) Osoba zainteresowana nie stawiała się osobiście w toku postępowania, ale była reprezentowana przez obrońcę.
- c) Osoba zainteresowana nie stawiała się w toku postępowania i nie była reprezentowana przez obrońcę. Potwierdza się, że:
- osoba ta została, zgodnie z prawem państwa wydającego, poinformowana osobiście lub za pośrednictwem przedstawiciela ustanowionego zgodnie z prawem krajowym o postępowaniu, lub
- osoba ta wskazała, że nie kwestionuje nakazu konfiskaty.

k) Konwersja i przekazanie mienia

1. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy określonego składnika mienia, należy wskazać, czy państwo wydające zezwala na przeprowadzenie konfiskaty w państwie wykonującym w formie wezwania do zapłaty kwoty pieniężnej odpowiadającej wartości mienia.

- tak
- nie

2. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy kwoty pieniężnej, należy określić, czy mienie inne niż środki pieniężne uzyskane w wyniku wykonania nakazu konfiskaty może zostać przekazane państwu wydającemu:

- tak
- nie

I) Środki zastępcze, łącznie z karą pozbawienia wolności

1. Należy określić, czy państwo wydające zezwala na zastosowanie przez państwo wykonujące środków zastępczych, jeżeli niemożliwe jest wykonanie nakazu konfiskaty w całości lub w części:

tak

nie

2. Jeżeli tak, należy określić, jakie sankcje można zastosować (charakter i maksymalny wymiar sankcji):

Pozbawienie wolności. (Maksymalny wymiar): .....

Praca społecznie użyteczna (lub odpowiednik). (Maksymalny wymiar): .....

Inne sankcje. (Opis): .....
.....

m) Inne okoliczności istotne dla sprawy (informacje nieobowiązkowe): .....
.....
.....

n) Nakaz konfiskaty został załączony do zaświadczenia .....

Podpis organu wydającego zaświadczenie i/lub osoby działającej w jego imieniu potwierdzający prawdziwość zawartych w nim danych: .....

Nazwisko: .....

Zajmowane stanowisko (tytuł/stanowisko służbowe): .....

Data: .....

Pieczęć urzędowa (jeżeli dostępna):

Uzasadnienie

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 611fn § 9 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.), przewidującej określenie przez Ministra Sprawiedliwości wzoru zaświadczenia stosowanego w razie wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia przypadku.

Zaświadczenie jest narzędziem obrotu prawnego charakterystycznym dla współpracy wymiaru sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach karnych opartej na zasadzie wzajemnego uznawania. Konstrukcja zestandaryzowanego zaświadczenia, jako dokumentu zawierającego wszystkie niezbędne informacje konieczne do uznania orzeczenia pozwala na uproszczenie i przyspieszenie współpracy, eliminując konieczność każdorazowego tłumaczenia całości orzeczenia. Zgodnie z przyjmowanym mechanizmem, zaświadczenie jest załączane do odpisu orzeczenia krajowego i wraz z nim przekazywane do państwa wykonującego.

Narzędzie to jest już znane polskiej procedurze karnej i dotychczas zostało przewidziane w art. 589g § 9 k.p.k. (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie postanowienia o zatrzymaniu dowodów lub mającego na celu zabezpieczenie mienia) oraz w art. 607c § 3 k.p.k (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przekazanie osoby ściganej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania).

Wzór zaświadczenia, jakie powinno być stosowane we współpracy w zakresie wzajemnego uznawania nakazów przypadku, zawarty jest w załączniku do implementowanej *Decyzji ramowej*. Jednakże w związku z tym, że zgodnie z art. 34 (2) (b) Traktatu o Unii Europejskiej decyzja ramowa jest instrumentem prawnym niewywołującym skutku bezpośredniego, konieczne jest jego wdrożenie do porządku wewnętrznego za pomocą prawnie wiążącego aktu krajowego.

W niniejszym rozporządzeniu zdecydowano się zastosować metodę prostego i dosłownego powtórzenia wzoru zaświadczenia określonego w decyzji ramowej. Ze względu na standardowy i ściśle techniczny charakter tego dokumentu, wskazane było wierne odzwierciedlenie treści załącznika do decyzji ramowej w niniejszym rozporządzeniu.

Zastosowanie takiej metody ma na celu zapobiegnięcie ryzyku zniekształceń terminologicznych, jakie mogłyby powstać przy próbie jego konwersji i dostosowaniu jego literalnej treści do prawa krajowego i polskiej nomenklatury prawnej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływało rozporządzenie.

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia będzie miało bezpośredni wpływ na funkcjonowanie sądów, prokuratorów i urzędów skarbowych.

2. Konsultacje społeczne.

3. Wpływ ustawy na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny.

Projektowane rozporządzenie nie spowoduje skutków na rynku pracy oraz pozostanie bez wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

Wstępna analiza wprowadzanego mechanizmu wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty wskazuje na pozytywne skutki finansowe ustawy dla budżetu państwa. W ramach obowiązujących obecnie uregulowań prawnych brak jest czytelnych reguł wskazujących, czyją własność powinny stanowić środki uzyskane w wyniku wykonania przepadku w obrocie prawnym z zagranicą. Przepisy projektu wdrażające decyzję ramową porządkują tę sytuację. Zgodnie z nimi, określona część przypadków wykonywanych za granicą na podstawie orzeczeń sądów polskich przekazywana ma być stronie polskiej. Większość środków uzyskiwanych w wykonaniu obcych orzeczeń również zasili Skarb Państwa. Ich wysokość w chwili obecnej nie jest możliwa do oszacowania. Będzie ona uzależniona od ilości wykonywanych orzeczeń i od treści zawieranych porozumień dotyczących podziału uzyskanych w wyniku wykonania orzeczenia kwot.

4. Zgodność z prawem Unii Europejskiej.

Projekt jest zgodny z prawem europejskim, a w szczególności z *decyzją ramową Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty.*